

2023/2024

1. szám

Lármába

ALIAS HANGZAVAR

**A pozsonyi Duna utcai
gimnázium diáklapja**

Kedves diákok, tanárok!

Véget ért a nyár, és helyette eljött az ősz, a sulikezdés ideje. Bizony, az új tanév a felmérőkön kívül mást is hoz magával: például a Lármafa új, 1. számát!

Kihívás volt összehozni egy hónap alatt, de végül sikerült! Ráadásul úgy, hogy ennek a Lármafa-példánynak nagyon színes a tartalma: sok szerzőtől érkeztek különböző írások. Ezért bízom benne, hogy ki-ki talál ebben a számban valami érdekeset. Köszönöm mindenkinek, aki hozzájárult a létrejöttéhez (külön köszönet a Pária rádiónak a szakmai segítségért). Remélem, tetszik majd az újság!

Kellemes olvasást és madáracsicsergős szép jó napokat kívánok!

BIANKA

IMPRESSZUM

FŐSZERKESZTŐ: Biháryová Bianka

TANÁRI FELÜGYELET: Fónod Marianna

MUNKATÁRSÁK: Kiss Bálint Béla, Sziegl Laura, Szabó Réka, István Kamilla, Čerňanská Tímea, Porubská Andrea, Szédelyi Dominik

Mit szól hozzá?

Bill Gates mesterséges intelligenciával pótolná a tanárhiányt.

Dóri, II. A: Én ezt nem támogatom, mert jó, ha az emberek egymással tudnak kommunikálni.

Andi, II. A: Az online oktatást se szeretem, a mesterséges intelligenciát se szeretném.

Bertók t.: A tanítást fizikai jelenlét nélkül nem tartom valószínűnek, hogy működne. Ezt a Covid-időszak is megmutatta.

Réka, III. B: Szerintem jó az, hogy egy másik érzelmi, intelligens lényel beszélsz.

Anonym: Az nem jó, mert kihal a személyes kapcsolat a tanár és a diák között.

Galo t.: Szerintem működne. A tanárokat nem helyettesíthetné, mert nincs személyisége, de a tanórán mindenképp fel lehetne használni a mesterséges intelligenciát.

Szili, II. A: Ennyire fejlett nem vagyok, nem tudom.

Barbara, 8. A: Szép.

Kiara, II. A: Nem lenne jó.

Leila, II. A: De jó lenne, mert már haladunk az idővel. De nem tudom, hogy lennének beprogramozva, attól félek.

ChatGPT: Bill Gates ötlete érdekes, de az emberi tanárok fontosak maradnak az oktatásban. Az AI lehet támogató, de nem helyettesítheti teljesen a tanárokat.

A PÁTRIA FŐSZERKESZTŐJE IS DUCCÁS VOLT

Oldalra fésült fekete haj, dús szemöldök, nagy szemek. Jellegzetes, székbe süllyedő ülés. Szája vagy összeszorítva, vagy széles vigyorban. Molnár Norbert lustának vallja magát, ennek ellenére az Új Szó főszerkesztője, utána a Kisebbségi Kulturális Alap igazgatója is volt. Jelenleg a Pátria rádió főszerkesztője. Szaktekintély, aki szintén a Duna utcai gimiben kezdte.

Duna utcás és szlovákiai magyar lehet sikeres, erre Ön is példa. Mi a siker titka?

Fogalmam sincs, nagyon egyéni, nincs rá semmiféle képlet. A siker sokszor véletlenül múlik. Azt mondanám, hogy nálam is ez gyakran a szerencsés találkozás volt a helyzeteknek, például pont akkor kerestek főszerkesztőt az Új Szóba, amikor én vezető újságíróként ott voltam. De persze volt bennem ambíció.

Hogy élte meg a Duna utcát? Ön is ki volt égve a tanulástól?

Kiégve sose voltam. Először a családom és az ikertestvérem hiánya miatt viseltem nagyon rosszul az iskolát, de ez csakhamar megtört. Jó társaságba keveredtem, és egy idő után megszerettem a Duna utcát.

Mostanság nem éppen pozitívan nyilatkozott a pubertásokról, akkoriban szerette őket?

Akkor én is pubertás voltam, és az volt a közegem. Most is csak a hangos

és minden ellen fölöslegesen lázadó viselkedés idegesít. Közben tudom, mi ugyanezt csináltuk. A tanárokról elismertem, hogy sokat adnak, de nem feltétlenül szerettem mindenkit. Lusta diák voltam. Földrajzból, történelemből, irodalomból többet adtam, mert érdekelt, de fizikából, kémiából, matekból csak a minimumot. Ezekből hármasm is voltak, de átlagban kettes tanuló voltam.

Mennyire befolyásolták a gimnáziumi évek?

Számomra ezek voltak a legmeghatározóbbak. Nagyon jó és gondolkodó osztályba jártam. Persze, csináltunk diákcsínyeket, de azon túl rengeteget beszélgettünk könyvekről, filmekről, zenéről, helyenként politikáról is. Néhány tanár miatt kezdtem el foglalkozni az irodalommal és az avantgárddal. Néptáncoltam is, de az nem tartott sokáig. Rendkívül tehetségtelen voltam. Én jöttem rá magam, amikor színpadra kellett volna állnom először.

Hogy jött a média?

Először az írás nem vonzott. Gimis elsőként azt gondoltam, bármi lehetek, csak ne kelljen írni. Színész akartam lenni, de énekelni meg nem tudtam. Aztán érdekes fordulópon, amikor harmadikban-negyedikben írtam az Új Ifjúság lapba egy cikket, amely megjelent. Ez nagyon meglepett. Végleg meghatározó volt, amikor egyetemistaként a Nap közölte néhány cikkemet. Ezenkívül alapiskolától jártam szavalóversenyre, és az egyetemen megnyertem az országos döntőt. Ezután keresett meg Bárdos Ágnes, hogy dolgozzak a rádióban.

És most újra a Pátriában dolgozik, hogyan került oda vissza?

98-ban mentem el a rádióból az Új Szóba, ahova az akkor frissen kinevezett főszerkesztő, Lovász Attila hívott. 19 évet töltöttem ott, ebből 11-et főszerkesztőként. Utána megpályáztam a Kisebbségi Kulturális Alap alapítóigazgatói posztját, amit elnyertem. Amikor letelt a 4 éves mandátumom, ismét Lovász Attila, aki akkor a Pátria igazgatója volt, megszólított, hogy jöjjenek megint a rádióba. Így zárult be ez a kör.

Mi a főszerkesztői munkában a legnagyobb kihívás, és mit élvez benne a legjobban?

A legnagyobb kihívás, hogy mindenért én felelek: a tartalomért, a szerkesztői állományért, minden egyes szóért, ami kimegy az éterbe. A legnagyobb élvezet pedig, ha sikerül egy olyan műsort összehozni, ami érdekes, tartalmas, informatív és szórakoztató.

A társadalmi események iránt mikor kezdett érdeklődni?

Gimis koromban jött ez meg. Először a világpolitika érdekelt, aztán a 89-es forradalom után a hazai is.

És nekünk, diákoknak mikor kellene elkezdenünk foglalkozni a politikával?

Szerintem gimnazistaként, 17-18 éves korban már lehetne kapizsgálni, hogy húha, mindjárt választások lesznek, ez érdekes! Úristen, ki jön majd? Jézus Mária, jönnek a fasiszták? Mi lenne nekünk a legjobb, milyen országban szeretnék élni? Legyen toleráns? Ha elmennék dolgozni, mennyi adót vegyen el tőlem az állam? Hol élek? Mi az, hogy parlament? Ez nem árt, ha érdekli az embert. Nagy probléma, hogy nálunk az egyik legfontosabb tantárgyat, a polgári nevelést rosszul oktatják, és nincs súlya.

Párkányból származik. Köztudott, hogy a magyarlakta kisvárosokban és falvakban most a szlovák tanítása sem a legerősebb...

...akkoriban se volt. Először, az osztálytársaimmal együtt, nem tudtam jól szlovákul. Szerintem ezt a közeg hozza. A probléma a szlovákoktatással az, hogy nem a konverzációra koncentrálnak. Az iskolában passzívan elsajátítunk valamit, de hiába van meg, ha nem használjuk.

Tehát Szlovákiában fontos az államnyelv?

Persze. Hiába vagy magyar közegben, folyamatosan találkozol szlovák emberekkel is. A rádióban is van egy kis magyar szerkesztőség, de mindenki más szlovák. Nem lehet meglenni nélküle. Ez egy plusz nyelv, plusz kultúra, amit a zsebünkbe kapunk, és könnyűszerrel elsajátíthatunk. Tulajdonképpen ajándék.

Kiss Bálint Béla és Hromada Attila: Romok között

2. fejezet – Egy új kezdet

A vonaton, 1944. március 31.

Szomorkodva ültem a vonaton. Szeretett szülőfalum, Kremmen, romokban áll, és nem hiszem, hogy ennél szebb sors várna rá a jövőben. Eddig a nagyszüleimnél húztuk meg magunkat, régi otthonunktól nem messze. Bár imádom a nagyit, azért már vártam, hogy elköltözzünk egy kicsit nagyobb lakásba. A falu szerencsére csak egy órányi távolságra van Berlintonal. Kíváncsi vagyok, hogy milyen lehet egy nagyvárosban élni. Még sosem jártam Berlinben. Bizonyára nagy a nyüzsgés, közel sem lesz olyan csendes és nyugodt, mint Kremmen. Ablakomon kitekintve már távolodni láttam a mezőket, a fákat, s közeledni az épületeket. Az idő sem olyan volt, mint ahogy én azt elképzeltem: már közel volt a március vége, a nap viszont még mindig nem sütött. A távolban esőfelhők gyűltek össze a főváros felett. Vihar közeleg. Remélem, ez csak ideiglenes állapot. Apám már ott vár minket, míg anya velem szemben ült. Láthatólag őt is megviselte a költözködés. Hozzám hasonlóan ő is az ablakon kitekintve mereng valamin. Bárcsak tudnám, hogy mi járhat a fejében.

– Mi a baj anya?

– Semmi, aranyom. Csak gondolkodom. – válaszolta. Ismét láttam a szemében, hogy valamit rejteget előlem.

– Min gondolkozol? Tudod már milyen lesz az új házuk?

– Igen, én már láttam. Egy picit kisebb, mint az előző, de szerintem ebben is elleszünk. Berlin külvárosi részében van, szóval nem lesz túl nagy a zaj, és ami a legjobb, hogy közel van az iskola! – válaszolta kicsit jobb kedvre derülve. – Erre nem is gondoltam! Új isko-

lába kell majd járnom? De én nem ismerem az ottaniakat, mi lesz, ha nem jönnek majd jól ki velem? Ők városi gyerekek, ők mások, mint én.

– Az nem baj, Alex. Biztos vagyok benne, hogy hamar megkedvelnek majd. Már beírtunk téged oda, de ha nem tetszik... mondjuk akkor is csak fél évet kell kibírnod benne! – mondta édesanyám mosolyogva. Mióta lerombolták a házukat nem láttam őt így mosolyogni. Ezúttal viszont ő kérdezett.

– Nem fognak hiányozni az eddigi osztálytársaid? – Ezen el kellett gondolkoznom, hisz annyi minden történt, hogy róluk már teljesen el is feledkeztem.

– Attól függ, hogy mennyire jövök ki majd az újakkal. Remélem, rendesek lesznek. – Anya közben felállt.

– Kelj fel, itt szállunk le! – Feltápáskodtam, majd megfogtam a hátizsákom, amiben nem volt más, mint a picit kormos focilabdám és az új ruháim. Most, hogy így belegondolok, lehet nem jó ötlet ezt a két dolgot egy helyen tárolni. A vonat mindenesetre megállt, mi pedig gyalogszerrel az új házuk felé vettük az irányt. Kis időn belül már esernyőre volt szükségünk. Ahogy egyre csak távolodtunk a városközponttól, úgy az eső is egyre csak erősödött. A város arculata időközben megváltozott. A tágas, előkelő épületek helyét szürke gyárak és túlszűfolt munkásszállók vették át. Két koszos füstöt okádó kémény között romos épületek álltak – Úgy néz ki itt is nyomot hagyott az ellenség. Anyámtól megtudtam, hogy ez a főváros Wedding negyede, mely az új otthonunk lesz. Még a zuhatagban is rengeteg ember rőtta az utcákat, egy hangyaboly benyomását keltve. Voltak ott koldulók is, akik megtörten áztak az ég alatt. Kalapjuk

üres volt, senki nem adott nekik pénzt. Sajnos mi sem tudtunk. Apám rengeteget dolgozott, hogy beköltözhessünk ebbe a házba, és hogy pótolni tudja a berendezést. Az utóbbi hetekben építkezéseken segédkezett, hogy legyen elég pénzünk. És most... még pocsékabb az állapota, mint volt. Alig alszik, a járása is egyre nehezkesebb, nem is beszélve a szörnyű köhögésről. Hamarosan észre is vettem őt, ahogy egy kopottas falú ház ajtajában állt. Az építmény valóban nem nézett ki rosszul, anyunak viszont igaza volt abban, hogy jóval kisebb, mint a falusi. Köszöntem apámnak, majd belülről is megvizsgáltam az épületet. A berendezés sem volt az igazi. A szőnyeg öreg, kopottas volt, míg az étkezőasztal enyhén libegett. A lakásnak dohos szaga volt, a sárga falakból ítélve pedig rendszeresen dohányoztak itt. Fogalmam sincs, hogyan kéne éreznem magam, panaszra viszont igazán nincs okom. Örülök, hogy legalább ennyi jutott nekünk. Beléptem a szobám ajtaján, s körbenéztem. Az ágyam a jobb oldali sarokban feküdt, mellette az ablak állt tárva-nyitva. Ledobtam a táskám az ágyamra, s kinéztem az ablakon, amely egy piciny udvarra nyílt. A frissen kaszált fű illata rögtön megcsapta az orrom. Attól tartok, édesanyámnak itt biztos nem lesz elég helye a növényei elültetéséhez, de szerintem még így is itt fogja eltölteni az ideje túlnyomó részét: Az ablakom előtt... Remek! – Leültem az íróasztalomhoz, ami a kis szoba másik felében volt. Már most magam előtt látom, hogy mekkora rendetlenség lesz itt egy pár nap múlva. Nagy unalmamban nekiálltam azt csinálni, amit mindig is szoktam. Leraktam rádiómat az ablakpárkányra, és addig hallgattam, amíg akarva-akaratlanul magával nem rántott az álom.

Másnapra sem lett szebb az idő. Az eső már ugyan elállt, az út viszont kisebb-nagyobb pocsolyákban úszott, ráadásul még a szép, tiszta ingem is kormos lett a labda miatt. Apám már hajnalban elindult dolgozni, ezért anya kísért el az iskolába, amely valóban közel, csupán

kétutcányira állt a házunktól. Anyám elbúcsúzott tőlem, majd hagyta, hogy egyedül fedezzem fel a hatalmas épületet. A folyosóin bolyongva a fiatal gyerekeket néztem, akik vidám arccal kergetőztek. Épp mikor már segítséget akartam kérni egyiküktől, egy ajtót pillantottam meg, amin egy rövid felirat állt.

9. osztály

Egy mély levegővételt követően megfogtam a kilincset, s benyitottam. Bent nem voltak sokan, mindössze öten. Eleinte szótlán maradtam, de szerencsémre megjelent mögöttem egy szőkésbarnás hajú, teltebb alkatú hölgy, kezében egy füzethalommal.

– Te lennél Alex, nemde? – kérdezte aranyos mosollyal az arcán. Megszeppenve válaszoltam neki. Láttam, hogy tanácstalan vagyok, ezért bemutatkoztam. – A nevem Gréta Weber. Én vagyok az osztályfőnök, ez pedig itt az új osztályod. – mondta, miközben a padokban ülő öt leendő osztálytársam irányába biccentett. Ránézésre a harmincas évei végén járhatott. – Nyugodtan ismerkedj meg az új osztálytársaiddal, nekem mennem kell! – folytatta, majd elviharzott. Egy enyhén göndör hajú srác közeledett felém, szintén szelíd mosollyal az arcán.

– Üdv, én Luther vagyok! – mutatkozott be, majd felém suttozta: – Vigyázz velem! Elsőre lehet, hogy kedvesnek néz ki, de egy igazi sárkány tud lenni! – mutatott fejével az osztályfőnök távolodó alakja felé. Az ajtótól visszatekintve egy aranyos lánnyal találtam szembe magam. Volt benne valami más, mint a többi diákban, akikkel találkoztam. Az itteni lányok haja két oldalt szoros copfba volt fonva, míg az ő hosszú szőke haja kiengedve pihent a vállán. A ruhája is eltérő volt a többiekétől: míg mások uniformisszerű, szürke, vagy barna öltözékben jártak, nála az élénk kék dominált; de mégis, amiért a legjobban kitűnt a többiek közül, az a soha el nem tűnőnek látszó mosolya volt. Színes volt, egy színtelen világban.

– Szia, Alex, Eliza vagyok! – mondta. – Hívj csak Lizának! – az utóbbi mondatát nem értettem tisztán, picit elbambultam kábítóan smaragdzöld szemét nézve. Ez a csodás pillanat azonban nem tarthatott sokáig, ugyanis ezt követően egy rozoga padon ülő fiú intett oda nekem az osztály másik végéből. Feje tetejét rövid, szőke haj borította be. Elég nagydarab volt, tekintete pedig kissé fenyegetőnek tűnt, de én azért megpróbáltam minél bátrabban visszainteni. Lizával és Lutherrel ellentétben ő nem mosolygott.

– Dominik – zseniális logikámmal kikövetkeztettem, hogy ez minden bizonnyal a neve lehet. A következő fiú már más volt, mint a többiek. Tolószékével nehézkesen közeledett felém, de mikor elém ért, boldogan rázta meg a kezem.

– Lucas vagyok. Remélem, jól fogod érezni magad köztünk. – Az utolsó személy, akit megismertem szintén lány volt. Annak ellenére, hogy Dominik mellett ült, azért felállt és odajött hozzám bemutatkozni. Amint azt megtudtam, őt Matildának hívják. Miután mindenkivel kezet fogtam a jelenlévők közül, Luther megkérdezte, lenne-e kedvem a padtársa lenni. Elfogadtam az ajánlatát, majd táskám a padja mellé tettem. – Honnan jöttél? – érdeklődött, mire én nekiálltam elmesélni a vonatúton már jól begyakorolt történetem. Öröömre, sikerült lekötnöm őt velem. – Ú, ne mondd már! És mi lett azzal a faluval? – kérdezte kíváncsian.

– Megsemmisült.

– Szerinted még visszamész oda?

– Nem tudom. Szerintem nem, de majd meglátjuk – feleltem elszomorodva. – Veled mi a helyzet? Honnan jöttél?

– Én itt születtem, Berlinben.

– És milyen itt lakni? Nem túlságosan zsúfolt? – érdeklődtem.

– Jó kis hely, én szeretek itt élni. Minden itt van a közelben, nem kell annyit sétálni. Amúgy meg nincs itt olyan rengeteg ember, mint azt gondolnád. Picit hangosabb lehet, mint egy falu, de nem olyan vészes. Simán hozzászoksz majd!

– Remek! – feleltem, majd gondolkozni kezdtem, hogy mit kérdezhetnék még tőle. Az egyre hosszabb, már-már kínossá váló csendet Lucas törte meg. – Üdv, nem zavarok?

– Dehogy. Veled mi a helyzet, te mit szeretsz csinálni? – kérdeztem.

– Én élek-halok a vaníliáért, szinte mindenbe rakok. Ez talán a legérdekesebb dolog rólam. Meg aztán a kémiát is szeretem.

– Pontosan, ő egy ilyen kémikus zseni, lényegében – mosolyodott el Luther. – Azért nem kell eltúlozni!

– Ó, egy picit se túlzok. Képzeld Alex, az egyik kémia órán, a tanárnő csúnyán félrenézett valamit az egyik kísérlet közben, na és hát ki más, mint Lucas mentette meg a napot! Ha nem tesz semmit, ki tudja... lehet felrobbant volna az egész iskola!

– Nem tudom, én valahogy sosem voltam oda a kémiáért. Picit unalmasnak találom – mondtam.

– Hát igen, nekem ez jutott, ha már sportolni nem tudok.

– Sajnálom, Lucas.

– Ne tedd, már beletörődtem, sőt, így több időt tudok szentelni a tanulásra. Elvégre, az a lényeg nem?

– Hogyne! – bólogatott Luther, arcán egy erőltetett grimasszal. – Majd elfelejtettem. Ha kell, segíts Lucasnak felmenni a lépcsőn, meg főleg lejönni! Képzeld, egyszer én próbáltam meg őt levinni, de nem lett valami jó vége: elestünk. A tanárnő azóta megtiltotta, hogy vigyázzak rá.

– Na és ki az a Dominik, ott a sarokban? – érdeklődtem.

– Én a helyedben nem nagyon barátkoznék vele.

– Miért?

– Én azt mondanám, hogy megvan a maga baja... És az általában másokkal van, ha ez így érthető.

– Nem igazán. – feleltem.

– Szerintem, amit itt Luther barátom próbál szavakba önteni az az, hogy Dominik nem igazán az a barátkozós típus.

– Lényegében, így is mondhattam volna, igen.

– Az osztály nagy részével kötekedni szokott, de leginkább velem – folytatta Lucas. – De egy ideje már nem igazán kezdeget, mert Luther mindig visszavág valamivel. Vagy talán csak mert benőtt a feje lágya végre, ki tudja.

– Én vagyok az egyetlen, akitől fél, szóval ha piszkálna vagy ilyesmi, csak jelezz. Én majd elintézem.

– Szerintem nem lesz baj, de azért köszi. És az a lány mellette?

– Matilda? Ő lényegében Dominik barátnője. Bár elég fura kapcsolatuk van, szerintem ők sem értik igazán, hogy mi történik köztük. Biztos vagyok benne, hogy valami más is zajlik a háttérben. Egyelőre még nem tudom mi, de épp ezt próbálom kinyomozni.

Folytatás következik...

BARBIE

A Barbie kétségkívül hatalmas sikernek örvend, ezt bizonyítja, hogy amint a keresőbe beírjuk, hogy „Barbie”, már villognak a rózsaszín tűzijátékok, rózsaszín ködfelhő borítja a képernyőt. A városban számtalan plakát, az üzletekben Barbie-tematikájú termékek, mind-mind buzdítanak a film megtekintésére. Mondhatjuk, hogy lassan már a csapból is rózsaszín víz folyik. Ennek az erős reklámpolitikának meg is lett az eredménye, hiszen a Barbie máris rekordot döntött.

„GRETA GERWIG BARBIE-FILMJE CSUPÁN 17 NAPPAL BEMUTATÁSA UTÁN ELÉRTE AZ EGYMILLIÁRD DOLLÁROS ÁRBEVÉTELT”

– idézte a BBC hírportál a forgalmazó Warner Bros. Gerwig az első nő, aki egy film egyetlen rendezőjeként elérte az egymilliárdos mérföldkövet. Ezt a mérföldkövet gyorsabban érte el, mint a Warner Bros bármelyik másik filmje.

„FORGALMAZÁSI VEZETŐKÉNT RITKÁN LEPŐDÜNK MEG EGY FILM SIKERÉN, DE A BARBIE MÉG A LEGOOPTIMISTÁBB VÁRAKOZÁSAINKAT IS FELÜLMÚLTA“

– mondta Jeff Goldstein, a Warner Bros képviselője. A Warner Bros mellett a film sikere a Barbie gyártójának, a Mattelnek is fontos lehet. A Mattel a kifinomult marketingstratégia ellenére sem tudta teljesen elkerülni az eladások és a piaci érték csökkenését. Az sem segített, hogy a babák irreális testarányait ért kritikák miatt 2016 óta különböző test-

alkatú és bőrszínű babákat is gyártanak. Igaz, hogy a világjárvány alatt megnőtt a bevételük, de az infláció emelkedésével egy újabb lejtmenet következett be. Ezért a Mattel reménykedik, hogy a film sikere újabb növekedést hozhat. A film sikeréhez nagymértékben hozzájárult a jelmezek és a díszlet aprólékos kidolgozása, a fülbemászó zene, valamint a színészek komoly alakítása. Igaz, hogy Margot Robbie nem volt az első Barbie jelölt, de sugárzó személyiséggel tökéletesen megszemélyesítette. Ryan Gosling pedig egyenesen Ken szerepére született. A tökéletes rózsaszín Mattel-világ sztereotípiáit például a Ken barátját, Alant alakító Michael Cera és a „furcsa” és okos Barbie-t alakító Kate McKinnon testesítette meg. És a való világ pénzéhes főnökét az abszurd színészet királya, Will Ferrell alakította. A Barbiehoz egy külön zenei album is készült, amely például Billie Eilish, Lizzo, Nicki Minaj, Ava Max, Dua Lipa számaint tartalmazza.

„BARBIE VILÁGÁBAN, A TÖKÉLETES HELYEN, TÖKÉLETES AZ ÉLETED. PERSZE CSAK ADDIG, MÍG NEM KERÜLSZ TELJES EGZISZTENCIÁLIS VÁLSÁGBA, VAGY ÉPPEN NEM EGY KEN VAGY”

– írta a Barbie hivatalos weboldala. Az első Barbie-babát 63 évvel ezelőtt készítették, számtalan rajzfilm készült róla, hol sellő Barbie-ról, lovas Barbie-ról, superhős Barbie-ról vagy tündér Barbie-ról, de élszereplős Barbie-ra napjainkig nem került sor. Greta Gerwig, a Kisasszonyok rendezője két ellentétes univerzumot állít szembe egymással. Az egyik a tökéletes rózsaszín ködfelhős világ, a másik a valóság. Gerwig humorral rámutat mindkét világban fellépő sztereotípiára. Ahogy Barbie és Ken felfedezik a valóságot, a film egy kis cinizmussal és szatírával kigúnyolja világunk szélsőségeit. Így a Barbie nemcsak jó szórakozást biztosít, hanem picit el is gondolkodtat.

<https://devin.rtv.sk/clanky/reflexia-a-kritika/333730/filmova-recenzia-barbie>

[https://parameter.sk/mar-tobb-mint-egymilliard-dollar-hozott-vilagszerte-](https://parameter.sk/mar-tobb-mint-egymilliard-dollar-hozott-vilagszerte-barbie)

[barbie https://kultura.sme.sk/c/23202317/barbie-ako-prvy-film-rezirovany-iba-zenou-zarobil-viac-ako-miliardu-dolarov.html](https://kultura.sme.sk/c/23202317/barbie-ako-prvy-film-rezirovany-iba-zenou-zarobil-viac-ako-miliardu-dolarov.html)

<https://kultura.sme.sk/c/23198192/barbie-pribeh-hracky.html?ref=av-center>

HÍREK

BETILTOTTÁK A BARBIE-T

Kuvaitban és Libanonban betiltották Greta Gerwig Barbie-filmjét. A KUNA kuvaiti hírügynökség a közerkölcsök védelmével indokolta a döntést, a libadoni kulturális tárca szerint a film a homoszexualitást népszerűsíti. A Barbie lebecsüli a család fontosságát, nyilatkozta Mohammad Mortada libanoni kulturális miniszter. A vígjáték vetítését a pakisztáni Pandzsa és Vietnám is betiltotta. Ez utóbbi szerint a filmben olyan térkép szerepel, amely a kínai területi követeléseket ábrázolja a Dél-kínai-tengeren. (MTI)

KETRECHARC VAGY SZÓPÁRBAJ?

Mark Zuckerberg és Elon Musk ketrecharcban tervezik összemérni az erejüket. Az olasz kulturális miniszter közlése szerint nem a római Colosseum lesz a helyszín, noha a harc a római kort fogja idézni. Az időpont nem ismert. Az eredeti, augusztus végi dátumot Musk nem fogadta el, arra hivatkozva, hogy műtetre van szüksége. Zuckerberg ezzel kapcsolatban azt nyilatkozta: olyan emberekkel fog versenyezni, akik komolyan veszik a sportot. Bár az Ultimate Fighting Championship amerikai vállalat elnöke azt állítja, részt vesz a harc megszervezésében, a szakértők többsége szerint a két üzletember csak hatékony reklámstratégiát hajt végre. A fogadóirodák a harcművészetekkel is foglalkozó Meta-vezetőnek adnak nagyobb esélyt. (magyarnemzet.hu)

39 FOKOT MÉRTEK SZIBÉRIÁBAN! IGEN, SZIBÉRIÁBAN!

A Meteorológiai Világszervezet jelentése szerint az idei nyár volt a valaha mért legmelegebb a Föld északi féltekéjén. Az arizonai Phoenixben található Desert Botanical Garden azt írta, hogy a sivatagi klímát bíró kaktuszok a hőségben elszáradtak, megfeketedtek és letörtek. Az államban az aszfalt hőmérséklete 80 fok fölé is emelkedhetett, ennek következtében az égési sérülésekre specializálódott kórházi részleg betegeinek harmadát az aszfalt égette meg. A hőségben kimerültek vagy kiszáradtak, elájultak, és a földön fekvő égési sérüléseket szenvedtek. Egy páciensnek emiatt bőrátültetésre volt szüksége. Ázsián pedig extrém szélsőséges hőhullám haladt át – Kínában 47 Celsius-fokot, Szibériában 39 Celsius-fokot mértek. A tudósok a fosszilis energiaforrások égetését okolják a globális felmelegedésért. (MTI, 168.hu, infostart)

„HÁROM LYUKAT VERTEM A PARKETTÁBA”

Magyar groteszk. Akinek nem egy személyes élménye jut eszébe róla, annak Örkény István Tótékja. És ha látta a Komáromi Jókai Színház feldolgozását, akkor a finom arcvonású, erős hangú, szőke Ágika is, aki a műhöz hozzátett horrorisztikus jelenetben megölte az apját. A bárdcsapás nem hangeffektus volt, árulta el egyebek mellett Hostomský Fanni, az Ágikát alakító színésznő.

Miért változtattatok a Tóték végén?

Nem változtattunk rajta, csak egy kicsit továbbgondoltuk a történetet. A végén Örkény nem írt több instrukciót, de a rendezőnek az volt az elképzelése, hogy a helyzet attól még tart. Szerinte Ágikának gyilkolnia kell, de rám bízta, hogy kit, és én úgy éreztem, csak az apját ölné meg. Sokat beszélgettünk arról, hogy az őrnagy különböző jelmondatokat ültet el Ágikában, akit a diktatúra és az erőszak átformál. Erre nagyon sok utalás van a regényben és a színdarabban is. Ágika a családból a legfogékonyabb, őt bármiről meg lehet győzni, hiszen egy diktatórikus rendszerben a fiatalok követnek elsőnek egy-egy új eszmét. Emellett megszállottan szerelmes az őrnagyba. Ágika mindig a legerősebb mögé áll be, és a katonatiszt még a tűzoltó apjánál is határozottabb.

A könyvben idősebb is, de nálatok fiatal az őrnagy.

Jobban ki akartuk emelni az ellentétet ő és Tót között.

De ugyanolyan magasak is voltak, míg a könyvben jóval alacsonyabb Tótnál. Neki épp emiatt kellett a szemébe húznia a sisakot, hogy ne nézzen át az őrnagy fölött. Nem volt akadály, hogy ezt a poént nem tudjátok használni? Téma volt egyáltalán a két szereplő magassága?

A poén nem jött ki, ez így van. De a rendező úgy gondolta, hogy ez az elnyomásban és a diktatúrában teljesen mindegy. Az őrnagy akármilyen hülyeséget mondhat, még ha nem is logikus, mindenkinek meg tudja magyarázni, és Tóték meg fogják

csinálni. Másrészt a szereposztás így lett megadva. Habitusban és színészetileg tetszett a rendezőnek Oszlák, akinek az őrnagyot nem a testi méretével, hanem a viselkedésével kell eljátszania. Én például, mint Ágika, Oszláknál is magasabb vagyok, de a rendező azt mondta, hogy az sem baj. Ha ennek ellenére Ágika behódol az őrnagynak, nem számít a magasság. A státusz a lényeg.

Eredeti volt a Tóték díszlete is.

A díszlettervező fehéret szeretett volna, mert azon nagyon jól meglátszik a kosz és a vér. Az ő ötlete volt a lógó ingek is: egyrészt úgy néznek ki, mintha ki lennének teregetve az udvaron, másrészt vászonként is használjuk őket a videós és rádiós bevágásokhoz. Ezenkívül mind férfiingek, és a fronton harcolókat szimbolizálják.

Milyen Ágika szerepét játszani?

Eredetileg nem engem terveztek a szerepre, de végül társulati tagot akartak, és én voltam a legfiatalabb. Nagyon jólesik egy ilyen gyerekes, de valahol már felnőtt kislányt játszani. Rengeteget tanultam arról, hogy lehet egy fiatalabb szerepben hitelesen visszahozni a gyermeki rajongást úgy, hogy közben mégse egy gyereket játsszak.

A gyilkosság is jó?

Mindig mondják, hogy a véres bárdal úgy nézek ki, mint egy animekislány. Amikor azt a jelenetet játszom, próbálom kikapcsolni az agyam, és inkább nem gondolok arra, hogy nézhetek ki. Nehéz Ágika ottani érzelmeit közelebb hozni magamhoz, és csak próbálom elképzelni, én mit csinálnék az ő helyében. Ilyenkor segíteni szokott Oszlák Peti: miután az őrnagy meghal, a nyitott ajtóból néz és biztat engem. Ez mindig jólesik. Utána még a háttérben három nagyot kell csapnom a nehéz bárdal. Egyszer egy kultúrházban így három lyukat vertem a frissen lelakkozott parkettába. Nem lett belőle probléma, de gyorsan leléptem a tett helyszínéről.

A darab legvégén még magától mozogni kezd a ruhatartó bábu is...

...azt jelképezi, hogy hiába halt meg az őrnagy, a háború és a diktatúra folytatódik. A titka, hogy a színpad meg van döntve, ettől volt már izomláz a vádlimban és a bokámban, a bábun pedig kerekék vannak. Belőle egy zsinór megy el a függöny mögé, amit jelre a Koma nevű munkatársunk elold, és lassan leengedi a bábút.

És milyen számodra a WC-s jelenet?

Amikor ketten ülnek a bódében, és viszem nekik a sört?

Igen. Ahol Ágika megalázza magát az őrnagy előtt.

Az nagyon jó, nagyon szeretem. Ágika ott egy pillanatra azt mondja magában, hogy ő már nem kislány, hanem nő. A rendező először azt akarta, hogy csak gomboljam ki a ruhámat, de az nem lett volna elég határozott jel. Végül azt mondta, találjak ki valamit. „Ez jó lesz?” – és hátradobtam magam. „Tökéletes, Fanni, maradj ott!” – válaszolta. Ezeket a vicces jeleneteket az egyik legjobb játszani és próbálni is. Az egyik próbán kitaláltam, hogy szégyenemben próbálom a szoknyámmal eltakarni magam. A WC-n pedig nagyon meglepődtünk, ki is próbáltuk, hogy néz ki belülről. Teljesen működő, rendes budi. Ha kitenném a szőlősbe, simán működne.

Miért esett a Tótékre a színház választása?

Már régóta meg akartuk csinálni. A háború miatt választottuk: a Tóték a háborúról íródott, de közben dúl egy háború a családban is. Emellett vannak benne szórakoztató jelenetek, kötelező olvasmány és érettségi tétel is.

Céloztatok így az ukrajnai háborúra?

Amikor eldöntötték a színházban, hogy ezt a darabot fogjuk játszani, még nem volt háború, de a bemutató idején már igen, így borzasztóan aktuális lett.

Tudsz adni ízelítőt, mivel készül még a Jókai Színház?

Két kötelező olvasmányt is bemutatunk az év elején, az Úri murit és a Koldusoperát. Ezenkívül lesz Mefisztó és év végén Daniel Majlingtól a Feltámadás. Az utóbbi kettőben szerepet kaptam.

A színházon kívül újonnan Aszpikpatkány néven láthatunk a Spotify-on is, ahova nemrég kerültek fel a saját dalaid. Mikor és miért döntötted el, hogy zenét és dalszövegeket fogsz írni?

Már gyerekkorom óta több hangszeren játszok, de komolyabban a Covid alatt kezdtem el zenével foglalkozni. Nem hittem az online színházban, és akartam valami hasznosat alkotni, ezért mellékprojektként otthon zeneszövegeket írogattam. Kihívásként kitűztem magamnak egy célt: egy dátumig befejezni és kiadni hat dalt. Nagyon örülök, hogy sikerült. Gyakorlatilag az egész projektet egyedül csináltam. Másfél évig tartott, de nem dolgoztam rajta mindennap. Volt pár termékeny hónapom, de volt egy olyan fél év is, amikor nem foglalkoztam vele. A dalokhoz ihletet a személyes élményeimből merítettem, és szemezgettem az általam vagy a barátaim által kimondott mondatokból is. Például a legnagyobb

slágeremet, a Rumos kávéét az előzte meg, hogy a haverokkal kint voltunk egy bárban, és a kávéhoz rumot rendeltünk. Ez aztán fogalom maradt köztünk, egy délután pedig eszembe jutott, és szövegetül-dallamostul dal született belőle. De van olyan dalom is, amit hónapokig csiszolgattam. Névnek pedig valami nagyon elvontat akartam, olyat, ami nem köthető egyik más munkámhoz se. Az aszpikban retróézés van: húsvétkor és karácsonykor a családban mindig aszpikokat — zselatinba beleöntött tojásokat és zöldségeket csináltunk. Régen divat volt ez a szocis kaja. Kocsonyás, és undorítóan néz ki. Én soha nem szerettem.

Mégis Aszpikpatkány vagy.

Igen. Hogy legyen a névnek állatias része is, az alja. Ennek köze van a zenék hangulatához is. Molnár Csabi filmrendező ismerősöm mondta nekem: tudta, hogy valahol őrült vagyok, de eddig nem találta, miként jelenik meg bennem ez a fura kis hülyeség, mert a lényem és a színházi munkám nem tükrözi. Miután meghallgatta a zenét, megértette, hogy ott. Úgy néz ki, az énemnek ezt a részét az Aszpikpatkány révén tudom közvetíteni. Itt élem ki a gyereket magamban. Élvezem, hogy hülye zenéket írok, szintis dallamokkal, fura szövegekkel. Ha jól csinálnám, lehetne ebből egy másodállás.

Szóval innentől fogva leszel énekesnő is?

Nem akarok az lenni. Nem vagyok jó énekes, nem volt soha ilyen előképzésem, inkább zenészként tekintenek magamra. Talán lesz majd koncert, ahol előadom a dalaimat, de elsősorban színész vagyok.

Színészként a zenei tudásodat a Trepp társulatban is felhasználsz. Mesélj erről!

Most egy olyan új darabon dolgozunk, amiben én nem játszok, hanem a zenét és a hangokat készítem el hozzá.

És mikor jön a Trepp a Duna utcára?

Még ebben a félévben biztos jön.

De akkor te, ahogy mondtad, szerepelni nem fogsz...

Amiben még zenélni is fogok, az a Jókai Színházban a Lázár Ervin: Hapci király című mese. Oda pont olyan színészeket kerestek, akik tudnak hangszeren játszani. Attól se zárkózom el, bár ritkán történik meg ilyesmi, ha egyszer a színházon belül kellene egy darabba zenét komponálnom.

Van zenei példaképed?

Nagyon változó, de vannak olyan együttesek, amelyek zenéihez hasonlókat szeretnék csinálni. Nagyon sokáig hallgattam a Ricsárdgírt. Cserihanna dalaihoz is hasonlókat írok. Ezeket szeretem.

Szicgl Laura:

CSAK EGY ROSSZ PILLANAT

Egy pillanatra megtorpant a bíróság épülete előtt, majd mély sóhaj kíséretében lökte be az ódon épület nehéz faajtáját. Arcát eltakarta a fekete kendő, senki sem fogja felismerni. Ha meg igen, az sem érdekelte már. *Megérdemli. Ő megérdemli.*

Az ajtót senki sem őrizte, egy árva lélek sem számít már meglepetésre azok után, ami történt. Milyen ostoba mind!

Ahogy minden egyes lépésével közelebb került a sötét tárgyalóteremhez, ahol barátja várt az ítéletre, egyre magabiztosabbnak érezte magát.

A volt barátja - javította ki magát gyorsan. *Megérdemli.*

Sosem hitte volna, hogy valaha sor kerül ilyesmire. Hogy képes lesz rá. De ezek szerint igaz, hogy az ember a saját örületében veszíti el lassan minden érzelmét, amíg végül nem válik teljesen üressé. Csak szenvedni akarta látni, ahogy arcára fagy a

félelem, könyörög majd a bocsánatáért, bár... Talán nem is fogja tudni, hogy ő az.

Dehogynem. Rögtön tudni fogja. Talán már várja is - kapott észbe. Rhet nem ostoba, tudja, ezúttal nem fog neki megbocsátani. Elárulta! Hátba szúrta! Mindazok után, amin együtt keresztül mentek! Mindazok után, amit érte tett! Érezte, ahogy érzékeit elönti a düh, megtámaszkodott egy faoszlopban, légzése felgyorsult.

Véget vet ennek. *Ő megérdemli.*

Újra megindult, már csak egy emelet választotta el a céljától. Ez a kevés idő is elég volt arra, hogy újabb emlékképek bukkanjanak fel elméje legmélyéről. Az érzés, ami hatalmába kerítette, amikor meglátta őket. Együtt.

Megérdemli. Mindketten megérdemlik.

A tárgyalóterem aajtáját két biztonsági őr állta el. Két lehetősége volt: megölni őket vagy gyanútlanul besétálni. Az utóbbit választotta, ellenük nem volt semmije, értelmetlen emberi lelkek voltak csupán, ha nem próbálnak az útjába állni, rájuk sem néz. Kezét átfuttatta kabátján, hogy megbizonyosodjon róla, minden a helyén van, majd egyenesen a tárgyaló felé vette az irányt.

- Uram, a tárgyalás már elkezdődött. Már nem mehet be. - Egy kezét érzett a vállán.

Sapkáját még jobban szemébe húzva, ártatlan mosollyal az ajkán nézett fel a két férfira.

- Elnézést kérek a késésért, de lerobbant a busz, amivel jöttem. Az egyik tanú vagyok, a döntés nem lenne végleges nélkülem - mondta magabiztosan. A két férfi tanácstalanul nézett össze. Most gondolkodnak azon, beengedjék-e. Tudta, hogy beengedik. Mindig nyert, bármilyen helyzetben. Az emberek ostobák, nem kérdőjeleznek meg semmit, ha nem látják értelmét.

- Ön Mr. Sorel? - kérdezte a másik.
- Igen - válaszolta ragyogó mosollyal. Fogalma sem volt, kicsoda.

- Már várják, fáradjon be - tárta ki előtte a nehéz faajtót, majd biccentett a társának, hogy ne idegeskedjen.

Senki sem vette észre, hogy belépett, ő azonban rögtön észrevette, akit keresett. Aria szőke loknis haja a hátára hullott. Zöld ruhát viselt.

Aria. Ő is megérdemli. Ők tették ezt velem! Miattuk lett ilyen! De mit is ér már a kedvesség, mit is ér már egy nő, ha másra sem képes, mint elárulni és hátba szúrni. Elindult a padsorok között, látta, ahogy mindenki felé fordul, követik mozgását, egészen a bíró és az ügyvédek kijelölt helyéig. Mintha lelassult volna az idő.

A harag felkúszott a lelkébe, csak homályosan látta, ahogy a lány felé fordul. Csak akkor állt meg, amikor már Rhett előtt volt. Nem gondolkodott.

Megérdemli, megérdemli, megérdemli. Ő a hibás, minden az ő hibája. Tedd meg, tedd meg, tedd meg. Miatta tartasz itt. Kirántotta kabátja alól a fegyvert, majd egy pillanatig sem gondolkodva, elsütötte. Nem tartott tovább az egész pár másodpercnél. Nem látott félelmet, könnyörgést, felismerést barátja szemeiben, nem volt rá idő. Csak egy arcot nézett végig a padsorokban.

Amint a férfi oldalra dőlve összecuklott, az idő újra visszatért. Mindenki egyszerre iramodott meg ezerfelé, nem volt vesztegetnivaló ideje. Rohant az ajtó felé, újra meg újra elsütve a fegyvert, ha esetleg valaki menekülése útját állná. Szerencsére a legtöbben az áldozatot mentették, szükségük volt a vallomására, nem hagyhatták meghalni.

Ezzel viszont elkéstek.

Csak pár utcával később hagyta abba a futást. A smaragdzöld szemek beleégtek emlékezetébe, nem tudta őket felejtani. *Tudta? Tudta.*

Megérdemelte.

Kezében a fegyverrel, komótosan elsétált.

VERSEK

Kiss Bálint Béla:
Friend...

*Fall into a dream on my shoulder.
Think of a life where you're as light
as a dandelion.
Don't hide behind a smile that isn't
true!
Never feel weak because you don't
know what to do.*

*Fall into my arms if you need
someone.
Feel my chest, that's my heart
pounding for you.
Hold on to your strength a little
longer.
I promise, for a tomorrow it is worth
it to.*

*Please stop counting every second!
Not a single moment goes to waste in
life.
Even if you don't remember all that's
happened,
You will treasure the memories with
time.*

*Come to me whenever you feel
worthless.
When it feels like you left all your
saturation,
And I'll try to fill you with purpose,*

*I'll paint you in vibrant colors, full of
imagination.*

*Don't think you'll be insignificant
If you don't prove enough people
wrong!
Even if you turn out different,
What they want is not where you
belong!*

*I know you're looking for a way out,
You've craved it for endless years.
Your empty stare is buried in self-
doubt.
You cry for help, but all you get is
pills.*

*Stop saying you're hideous when you
laugh!
Right now, I'd give anything just to
see you smile.
I'd take all your burden, and break it
into half,
Guard you from all that's hostile.*

*Because even if the world turns
against you,
Even if everyone is laughing behind
your back,
There is nothing they can do
To stop me sheltering you from their
attack.*

Szabó Réka: Remény

Kis fény pislákol,
Olyan törékeny, mégis
Népeket éltet.

Országokat dönt,
Ezer népet ölt már meg
Ez a szörnyeteg.

Csalfa egy lény ez,
Vajon megbízhatsz benne?
Választásom nincs.

Sziegl Laura: Jövő

A bizonytalan
Kétes, mit is vársz tőle?
Hangtalanul áll.

Szabó Réka: Düh

Éget, megvakít,
Az ördög már csiklandoz,
Inkább menj innen.

Sziegl Laura: Idő

Csöndesen múlik,
Forog, elfolyik lassan
A mozdulatlan.

Christian Long: Mennyországi démon

Lezárom.

Olyan vagy nekem, mint a Mennyországi démon, démon.

Rajtad is látszódik a vérnyom, -érnyom,
elmosod a hajlékom, -ékom,

magamnak ásatod a szakadékom, -ékom,
érted elfejtettem miden célom, -éloom.

Töltöttem veled a poharakat és a délutánt,

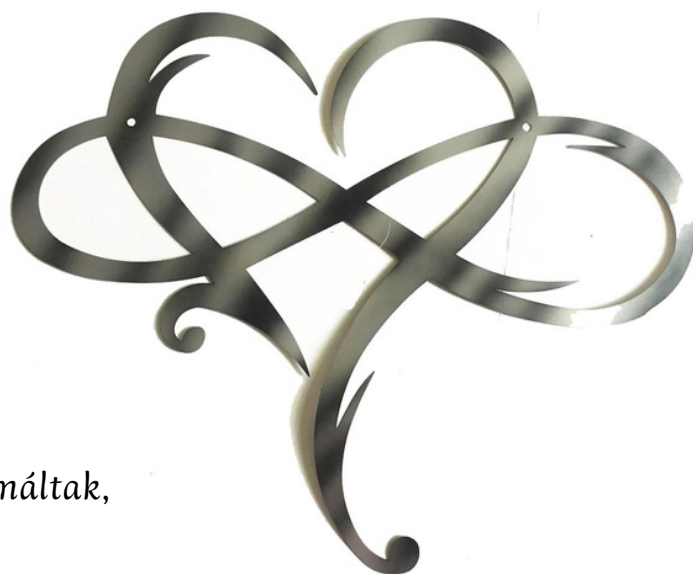
vettem neked sok--nagy hamutált,
hogy a mélyére porolhasd tetemem husiját,
egy dolgot kérek,

mikor a vízbe fojtasz, ne legyen vizes a ruhánk,
drága a tulipán,

mellyel könnyeid felfogtam másnapig, de exhumáltak,
a holnapután

talán nem élem már meg melletted, eszek ám rá uránt,
ez egy szimultán-világ.

Mondtad, hogy vége-nincsen tovább, pedig hozzám mindig visszajöttél, drága,
benne vagyok – része vagyok a szívednek, egy ága,
én vagyok démoni szívednek teljes igazsága – ahhh,
egy elpusztíthatatlansága,

felejts el kérlek, ez szívemnek minden kívánsága,
eleget szívtad az energiámat, ohhhhho,
lehet ezt a szöveget T. Danny inspirálta,
de őszinte minden sora és az is marad (örökre).
Mennyországi démon, démon,
Rajtad is látszódik a vérnyom, -érnyom,
elmosod a hajlékom, -ékom,
magamnak ásatod a szakadékom, -ékom,
érted elfejtettem miden céloom, -éloom,
Mennyországi démon, démon.
Rajtad is látszódik a vérnyom, érnym,
elmosod a hajlékom, -ékom,
magamnak ásatod a szakadékom, -ékom,
érted elfejtettem miden céloom, -éloom,
Töltöttem veled a poharakat és a délutánt,
vettem neked sok nagy hamutált,
hogy a mélyére porolhasd tetemem husiját,
egy dolgot kérek,
mikor a vízbe fojtasz, ne legyen vizes a ruhánk,
drága a tulipán,
mellyel könnyeid felfogtam másnapig, de exhumáltak
a holnaputánt,
talán nem élem már meg melletted, eszek ám rá uránt,

ez egy szimultán-világ.
Nem álltam veled szóba,
mondtad, te se akarsz belefulladásni a szavakba,
úgy érzem, olyan vagyok neked, mint fegyverpróba,
kileng (tetőtől-talpig) kettőnk között a zsebóra.
Széttört szívemet ez jobban szúrja, mint a szűrőpróba,
becsomagolom minden emlékem a zacskóba,
végleg felszabadul meg-megszállott szívem-lelkem
fakoporsóban.
Visszahoztad a szerelmet az életembe,
befoglaltunk mindent egy képletbe,
mindenki úgy tekintett ránk, mint egy idézetre,
beledobtál a javítóintézetbe.
Elhittem minden szavad,
csak úgy rám tapadtak,
azok a szép nyarak,
(gyönyörű) élettapasztalat.

Állj egy percre!
**Van Neked is kész versed,
novellád, történeted,
bármilyen írományod, esetleg
rajzod?**
**Vagy nincs, de szeretsz írni és
alkotni?**
**Mindenképp jelezz nekünk e-
mailben:**
**biharyova.bianka@mtag.sk,
marianna.fonod@mtag.sk,**
**és a következő
számban a TE műved is
megjelenhet!**

Viator:

A MÚLT SZELLEME

Katharina

Fekete. Fehér. Fekete. Fehér. Fehér.

Nem voltam képes játszani, csak bámultam a billentyűket. Eddig még sosem történt, hogy ne tudtam volna koncentrálni a zongoraleckémre. Amiben előtte a végtelen szabadságot és megnyugvást találtam, most a káoszt és a szertelenséget. Egyszerűen nem tudtam rendezni a gondolataimat, amelyek ezen különleges délután óta csak körötte forogtak. Mégis ki lehet Ő? Honnan érkezett? Biztosan nem idevalósi, hisz akkor már láttam volna Mrs. Grenville tavaszi bálján, ami elég nagy esemény ahhoz, hogy az újonnan érkezettek is csodájára járjanak. Azonban, ha több ideig látogatja a várost, biztos nem hagy ki néhány társasági eseményt sem, így nagy valószínűséggel még összefuthatunk. Nem mintha megrögzött bálozó volnék, a szüleim elmélete szerint viszont pont az ilyen programok adnak a legjobban lehetőséget a férjfogásra, így rendszeresen bejáratosak vagyunk különböző estélyekre. Anyám szerint a jó partik kifogása mindenféle csavaros taktikákat igényel, így a „véletlenül” elhagyott zsebkendőket, az ártatlan ájulásokat sem tartja különösképpen cselnek, mégpedig ezek elég gyakran előfordultak a báltermekben. Mégis volt valami varázslatos abban, amikor az emberek együtt táncoltak, a kihívás, amikor felkérnek táncolni. A gyertyák suhanó fénye, a pezsgőtől sűrű levegő. Persze mindebből néha sok is lehet. Nem jó túl sokat adni a mulatásra és léhűtésre, elszakadni túl sokáig a valóságtól... Mégis ezt tették velem. Egyszerűen nem tudtam koncentrálni. Mintha valami mindig egy irányba fordította volna a gondolataimat. Az Ő irányába. Ekkor elhatároztam, hogy utánajárok a dolognak. Kiderítem, kicsoda a különös férfi, aki váratlanul betoppant az életembe. Legjobb, ha nem kerítek túl nagy feneket az egésznek.

Ezekkel a gondolatokkal viharoztam le a nappaliból az előtérbe, ahol összefutottam anyámmal Kate, drágám ne rohangálj! Elcsúszol a lépcsőkön! - korholt.

- Ne aggódj, nem vagyok már kisgyerek, vigyázok magamra... egyébként, nem lenne gond, ha elmennék egy kicsit sétálni? Tegnap észrevettem, hogy hoztak új könyveket Melanie-hoz, esetleg megnézném azokat - füllentettem.

- Rendben kedvesem, de ne maradj túl sokáig, ne feledd, készülnünk kell Fielmann-ék estjére! - figyelmeztetett.

- Rendben, mama, hamarosan visszajövök - ígértem, és már léptem volna ki az utcára, amikor anyám még utánam szólt:

- De vigyázz magadra, kissé elvarázsoltnak tűnsz a délelőtti sétád óta! - mondta, mire én megtorpantam. - Csak nem lettél beteg? - nézett, majd két keze közé fogva az arcomat, megvizsgált.

- Nincs semmi gond, mama, nem vagyok rosszul, csak... Máshol jár az eszem... - vallottam be. Anyám arca egy darabig még vizslatott, majd somolyogva közölte:

- Hát jó, mindenesetre, remélem, találkozol még azzal, aki ennyire elvette az eszed! - mondta, majd széles mosollyal az arcán kitéssékelt az ajtón, míg én kipirult arccal még csak megszólalni sem tudtam.

DENEVÉR AZ ISKOLÁBAN: MEGHARAPOTT EGY DIÁKOT!

Denevért találtak a biológiateremben a gimnázium II. A osztályos tanulói. Egy diák sérülést szenvedett.

A hétköznapi biológiaórát Zsófi felkiáltása szakította meg. „Először nem is tudatosítottam, mi van ott, csak azt, hogy valami mászik – emlékezett vissza Zsófi. – A karomtól 10-20 centire lógott a mellettem lévő függönyön. Megijedtem, és kiszaladtam a padból” – tette hozzá.

Az osztályban ricsaj tört ki. A diákok a tanárnővel együtt körbeállták a függönyön lógó denevért, amelyet ezt követően Betti szedett le. A kérdésre, hogy miért fogta meg, azt válaszolta: „Mert cuki volt. És a tanárnő nem merte.”

Betti a denevért egy műanyag dobozba zárta. Miután másodszor is kezébe vette az állatot, hogy a szárnyait széttárva

megmutassa az osztálynak, a denevér háromszor megharapta őt.

„Jól tartotta. Szerintem így kellene egy denevért megfogni – nyilatkozta Janda tanárnő, a diákokért felelős biológiatestvezető. – Az volt a szerencsénk, hogy a denevér nem kezdett el repülni. Így is nagy pánik volt, de akkor még nagyobb pánik lett volna.”

„Nagyon elkezdett ficáncolni. Janda tanárnő mondta, hogy tegyem vissza a dobozba, de ráharapott – vagy inkább csípett – az ujjamra, és nem tudtam elengedni. Nem fáj, de azért sokkoló volt” – mondta Betti, aki az óra után felhívta a szüleit, ők pedig az orvosát.

Janda tanárnő közlése szerint a denevér nem terjeszt veszélyes betegséget, és a harapása a legtöbb esetben nem veszélyes, de lehet fertőző. Szerencsére, a lány sebe tiszta és nem pirosodik. Betti be van oltva

vérmérgezés ellen is, úgyhogy nem lesz baja.

A tanárnő a történetek után 10/10 pontot adott a II. A-s diáklánynak. „Megmentette az órát – indokolta döntését. – Mivel meg mertte fogni a denevért, bele tudtuk rakni a dobozba, és meg tudtuk figyelni. Az ő hősie tette által lett egy érdekes biológiaóránk.”

A baleset után az állatot visszarakták a műanyag dobozba, és kiengedték az iskolaudvaron.

De hogy került a denevér az iskolába?

A denevér ritka emlős, amely köztudottan barlangokban él. Ott a párkányokba kapaszkodva nappal alszik, és alkonyat kezdetével repül ki vadászni. A barlangokon kívül szinte minden olyan helyen élhet, ahol nap közben van némi lehetőség a menedékre, így a nagyvárosi emeletes épületek tetőterében is. A biológiateremben izgalmat okozott denevér szintén menedéket kereshetett az iskolánkban. Ezt igazolják Marták tanár úr szavai is.

Elárulta, hogy a denevér már a történetek előtti napon az iskolában tartózkodott.

„A biológiateremben szülői értekezlet volt, és miután befejeződött, Kiss Helga tanárnő szólt nekem, hogy denevér röpködött odabent – mondta a tanár úr. – Úgy gondoltam, ha nyitva hagyjuk az ablakokat, majd éjszaka kiröpül. Másnap reggel, amikor órám volt a teremben, már nem is láttam, ezért azt hittem, hogy kiment. Csak később hallottam Janda tanárnőtől, hogy mégis ott maradt.” (BB)

Új év, ÚJ DÖK

Ha gondolkodtatok már rajta, vajon mi zajlik a Diákönkormányzatunk „falai” között, akkor ez a cikk talán választ ad egy-egy kérdésetekre.

Először is: mivel foglalkozik most szeptemberben a DÖK?

Jelenleg a legfontosabb feladatunk az volt, hogy megválasszuk az elnökünket és az alelnökünket. Mivel Kocsis Rebi és Kiss Bálint Béla, az eddigi vezetőség ebben a tanévben elballag, ezért mindkét pozícióba új emberekre volt szükségünk. Ennek apropóján ültünk össze, és titkos szavazással megválasztottuk azokat, akiket mi, kampánybeszédük alapján is, a legjobbnak ítéltünk. Nagyon szoros pontkülönbséggel aztán kialakult a végeredmény. Elnök lettem, idén rendhagyó módon pedig két alelnökünk is lett: Hegyi Eszti és Chu Noel. Mindenki nagy tervekkel és sok-sok energiával vág neki az idei szervezésnek.

Ha már szervezés: nemcsak elnökséget választottunk, hanem össze is állítottunk egy éves tervet a programokat illetően, még ha egyelőre csak a naptári év végéig. Nem marad el idén sem pl. a már jól bevált halloween – jelmezbe öltözés, a karácsonyi vetélkedő vagy a diáknapi. Emellett sok más programmal is készülünk, és az idén is megrendezzük az osztályok versenyét, amiben egész évben gyűjtitek a pontokat a különböző eseményeken.

Persze mindezt idejében meghirdetjük, ezúttal új módon is értesülhettek az akciókról (a sulirádió mellett). Mégpedig:

indult a DÖK-nek egy instagram oldala: @mtag_dok néven. Diákok által kezelt oldal, ahova felkerülnek majd a szükséges információk minden általunk rendezett eseményről. Emellett ide küldhetitek az ötleteiteket, gondolataitokat, visszajelzéseiteket egyes rendezvényekről üzenetben, aki kicsit bátortalanabb, anonim módon is megteheti.

Ne feledjétek: tanárok ezt nem olvassák. Nincs olyan, hogy rossz ötlet, ami normális és kivitelezhető az iskolai keretek között, azt igyekezünk majd megszervezni.

A legközelebbi program, amit szerveztünk, a Magyar Népmese Napja, szeptember 29-én. A mese apró dolognak tűnhet ugyan, de a kicsiknek ez jelentheti a megismerhető világot, tehát sokkal többet, mint gondolnánk. Erről a programról bővebben megtudhattok mindent az instán és természetesen az osztályotok DÖK-ös diákjaitól.

Mit csináljatok, ha segíteni szeretnétek a munkánkat, de nem vagytok tagjai a parlamentnek?

Az sem baj, ha nem vagytok DÖK-tagok. Több rendezvénynél is szükségünk van (és lesz is) egyéb segítőkre. Ha inkább kizárólag az ötleteiddel járulnál hozzá az egészhez, elmondhatod őket az osztályod képviselőjének, vagy megírhatod nekünk a DÖK hivatalos Instagram-oldalán.

ANKÉT

Iskolánkban hagyományos esemény a gólyatábor, ahol sulikezdés előtt megismerkednek a gimis elsősök. Idén ezt hogy élték meg a résztvevők? Az ankéből kiderül.

1.nap - gólyák

Hogy érzed magad? Félsz?

Áfra: Akkor kezdtem félni, amikor idejöttünk, de aztán jó lett.

Linda: Kicsit izgulok.

Noel: Nem félek. Őszintén, szerintem eléggé érdekes lesz a gólyatábor.

Hanna: Nem félek. Nem tartok a gólyatábortól.

Levente: Nagyon jól érzem magam. Picit zavarban vagyok.

Boglárka: Abszolút nem félek.

Mit gondolsz, mi vár rád a gólyatáborban?

Áfra: Hát fogalmam sincs. Biztos, hogy jó lesz, meg új embereket ismerek meg. Kíváncsi vagyok.

Linda: Fogalmam sincs.

Noel: Remélem, hogy sok emberrel meg tudok ismerkedni.

Hanna: Jóra gondolok, meglátom, hogy mi lesz még.

Levente: Már most félek!

Boglárka: Nem tudom még, csak jó!

Ismersz itt valakit?

Áfra: 5-6 embert, párat.

Linda: Senkit nem ismerek.

Noel: Nem.

Hanna: Ismerem a régi osztálytársaimat, az újak közül pedig név szerint azokat, akik voltak az online felkészítőn.

Levente: Igen, ismerem Horváth Noelt és Csémi Mátét. Az évfolyamomból Virágot és Orsit.

Boglárka: Nem.

Miért a Duna utcai gimnit választottad?

Áfra: Őszintén nem tudom, azt hiszem, ez volt a legjobb opció. Tetszett, hogy családias a hangulata. Voltam több nyílt napon, de egyik se fogott meg annyira, mint ez az iskola.

Linda: Sok ismerősöm járt ide, és azt mondták, hogy nagyon jó.

Noel: Ez a gimni utolsó választás volt, eredetileg a lakóhelyemen mentem volna iskolába, de voltam itt nyílt napon, és megtetszett a Duna utca. Sokkal jobb.

Hanna: Jó kérdés, nem tudom.

Levente: Hát, nem is tudom pontosan. Jó lesz itt!

Boglárka: Nagyon tetszik! Régimódi, és kedvesek az emberek.

Szerinted milyen lesz a sulis étel?

Áfra: Nagyon remélem, hogy jó, mert nagyon válogatós vagyok!

Linda: Remélem, hogy jobb, mint a régi iskolámban.

Noel: Nem tudom, remélem, jó.

Hanna: Hát, igen, már ismerem... Szerintem rossz lesz. Túl kell élni.

Levente: Nekem azt mondták, hogy jó lesz. Megnéztem az étlapot: azért lesz mit enni. Nem halok éhen.

Boglárka: Szuper.

2. nap – gólyák

Most hogy érzed magad?

Áfra: Nagyon fáradt vagyok, de amúgy jól érzem magam. Aludtam, csak nagyon hideg volt, úgyhogy 1-2-szer felkeltem. Meg sokan horkoltak.

Ádám: Nagyon fáradtan, mert este sokáig elhúzódott, de azon kívül nagyon jól.

Erika: Tök jól! Kicsit álmosan, mert nem sokat aludtunk, de amúgy szuper itt. Tökéletes a megismerkedésre.

Ákos: Én jól érzem magam.

Hanna: Fáradtan.

Mi volt itt a legjobb és a legrosszabb pillanat?

Áfra: Nekem rossz nem volt. Nagyon tetszett, amikor este a lányok kint gitároztak, és az emberek énekeltek.

Ádám: Nagyon jó kérdés.

Erika: A legjobb pillanatokból elég sok volt, például életemben először most nyertem meg egy versenyt, a kincskeresést. Jó volt megismerni az új osztálytársainkat is. A legrosszabb, amikor Lilien megcsapott a cápájával, és hogy nem tudtam jól aludni.

Ákos: A legrosszabb az elalvás, a legjobb pedig minden más.

Hanna: A legjobb talán az volt, amikor először találkoztunk. Legrosszabb nem volt.

Első benyomás az osztálytól, osztályfőnökről?

Áfra: Szerintem az osztályfőnök jó lesz, az osztályból meg mindenki szimpatikus.

Ádám: Erre nem válaszolok.

Erika: Az osztályfőnök tök jó, az osztály egy kicsit kerge. Olyan, mint az előző. De azt már megszoktam.

Ákos: Passz.

Hanna: Szerintem az osztályfőnök jó lesz. Még össze kéne forrnunk az osztállyal. Majd összeszokunk.

Megbántad, már most, hogy az MTAG-ba jöttél?

Áfra: Nem, csak ijesztgetnek, hogy sokat kell tanulni. De amúgy kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz.

Ádám: Biztos nem bántam meg, de nem erre számítottam.

Erika: Nem.

Ákos: Nem.

Hanna: Nem hiszem, nem tudom. Majd még meglátom.

Gondolod, hogy az avatás extrémebb lesz?

Áfra: Remélem nagyon.

Ádám: Fogalmam sincs, de biztos extrémebb lesz.

Erika: Én attól félek a legjobban. Szerintem eléggé izgalmas lesz.

Ákos: Igen.

Hanna: Vicces lesz.

2. nap - szervezők

Ti mennyit aludtatok?

Andi: 4 órát.

Szebi: 3 órát.

Első benyomás az elsősökről?

Andi: Jó osztály lesznek, szuper évfolyam, rendes gyerekek.

Szebi: Összetartó csapat, igen aranyosak. Szerintem nagyon ki fognak jönni egymással, és remélhetőleg a 2.-osokkal is, akik majd őket fogják avatni, bocsánat, szívatni.

Mi volt itt a legemlékezetesebb pillanat?

Andi: Tegnap este kint gitároztunk, és hozzánk csapódtak az elsősök. Kb. 25-en ott énekeltük a 67-es utat.

Szebi: Azt nem mondhatom el. Nagyon privát.

2. nap - osztályfőnökök

És Önök mennyit aludtak?

Fröhlich t.: Talán 4 órát. Elég sokáig beszélgettünk a diákokkal, és nézegettük őket. Aztán nyugovóra tértünk.

Demcsák t.: Mondjuk 3 és fél órát. Jó helyet találtunk a kis konyhában, és ott aludtunk.

Első benyomás az új osztályokról?

Fröhlich t.: Őszinték. Nagyon nyitott szívvel fordultak hozzánk. Fogékonyak mindenre, játékosak és humorosak is. A játékokban rögtön az elején mindenki nevét meg kellett jegyezni. Azt hittem, ez számomra lehetetlen, de mégis sikerült.

Demcsák t.: Mindkét osztályban nagyon helyes diákok jöttek össze. Lehet velük beszélgetni, kíváncsiak. Nekem is igen gyorsan rögzültek a nevek.

Mi volt itt a legizgalmasabb pillanat?

Fröhlich t.: Szerintem minden. Én drukkoltam minden egyes csapatfeladatban. Nagyon izgultam, amikor pléhdobozokat kellett tartani és kicserélni, amikor poharakat kellett ledönteni, vagy ábécére ugrálni...

Demcsák t.: Végigjártam én is minden állomást, mert kíváncsi voltam a feladatokra. Makarónit fűztek fel spagettiszálra, cipőből csináltak minél magasabb tornyot, ledobott gyufaszálakat raktak időben vissza a dobozba... Élvezetes volt, ahogy drukkoltak egymásnak, és rohagáltak.

Mi leendő osztályfőnökként a legnagyobb kihívás?

Fröhlich t.: Összehozni egy jó csapatot, ahol mindenki jól érzi magát.

Demcsák t.: Hogy a diákok megszeressék egymást, együttműködjenek, és élvezzék egymás társaságát.

Megalakult az Iskolai

KÖNYVKLUB

LEGYETEK TI IS A JÖVENDŐ DUNA UTCÁS KÖNYVKLUB TAGJAI!

Ez az új kezdeményezés lehetőséget nyújt arra, hogy közösen olvassunk, beszélgetést folytassunk az általunk kiválasztott érdekes kiemelkedő irodalmi alkotásokról. Minden hónapban meghirdetjük a hónap könyvét. Az olvasás nyújtotta élményeket megvitatjuk, eszmecserét folytatunk, egy kicsit kibeszéljük magunkat.

„Akit szeretnek, sosem öregszik meg, szerelmese szemében mindig tizenhét éves marad, és kócos haját, könnyű, nyári ruháját ugyanaz a barátságos szél borzolja egy életen át, ami akkor fújt, abban a végzetes pillanatban.”

Ez az idézet a beharangozója a hónap könyvének, amelyet Szerb Antal írt, címe az Utas és holdvilág.

Ebben a szívmengető regényben a maga ifjúkorának romantikus világát idézi meg. Hogy e több mint nyolc évtizede írt műnek mégis oly sok szenvedélyes híve van mindmáig, nem vitatható. Remek könyv.

A 2. emeleten találod az ezzel a témával kapcsolatos faliújságot, a könyv QR-kódjával és sok szép idézettel.

Ha felkeltettük az érdeklődésedet, jelentkezz a magyartanárodnál.

A közös megbeszélés az Olvasóteremben lesz október derekán. Pontosításról időben. További információkért a könyvtárban lehet érdeklődni.

Fröhlich Ágota tanárnő

OLVASSUNK EGYÜTT!

KEDVES DIÁKOK!

A GIMISEK KÖZÜL BIZONYÁRA TÖBBEN EMLÉKEZTEK,

hogy a tavalyi gimnazista diákbálon a nyelvújító játékunk végén sikerült megalkotni a magyar és szlovák nyelvbe egyaránt befurakodó **selfie** szó magyar és szlovák megfelelőjét – a **magunkép**, valamint a **sebáčik** kifejezéseket. Ezzel azonban még nem értünk célba, **el is kell a két szót terjeszteni**, ezért egy fotópályázatot szeretnénk meghirdetni!

A feladat az lesz, hogy készítsetek legalább egy barátotokkal magunképet vagy sebáčikot. Ezt nyomtassátok ki, és tegyétek ki a harmadik emeleten az I. A osztály melletti faliújságra. A cél, hogy a teljes faliújságot ellepjék a képek. A kifüggesztett képeket a zsűri két kritérium szerint fogja értékelni: a legelegánsabb és a legkreatívabb magunkép kategóriában hirdetünk majd győztest október második hetében. Mindkét kategória nyertesei egy nem mindennapi iskolán kívüli programon vehetnek részt.

Aki a versenyen kívül más, látványos módon hozzájárul a magunkép és a sebáčik szavak népszerűsítéséhez, szintén nem marad jutalom nélkül! Képeiteket október 16-ig várjuk a faliújságra!

SOK SIKERT!

Borka tanár úr